

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 264/2019-53

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. júna 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Miroslava Duriša a Mojmíra Mamojku predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť spoločnosti National Joint – Stock Company „Naftogaz of Ukraine“, B. Khmel'nitskogo St. 6, Kyjev, Ukrajina, IČO: 20 077 720, zastúpeného spoločnosťou HAVEL & PARTNERS s. r. o., advokátska kancelária, Centrum Zuckerman, Žižkova 7803/9, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. Ondřej Majer, substitučne zastúpený advokátom Mgr. Jozefom Krkošekom, Pečnianska 1, Bratislava, pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 48 ods. 2 a čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava II č. k. 57 Er 3023/2017-553 z 20. februára 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť spoločnosti National Joint – Stock Company „Naftogaz of Ukraine“ o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. mája 2019 elektronicky doručená ústavná sťažnosť spoločnosti National Joint – Stock Company „Naftogaz of Ukraine“, B. Khmel'nitskogo St. 6, Kyjev, Ukrajina, IČO: 20 077 720 (ďalej len „sťažovateľka“), doplnená 9. mája 2019, pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 48 ods. 2 a čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) č. k. 57 Er 3023/2017-553 z 20. februára 2019.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľke ako povinnej sa na základe právoplatného a vykonateľného rozhodcovského rozsudku Arbitrážneho inštitútu Štokholmskej obchodnej komory sp. zn. V007/2008 z 19. decembra 2012 vedie na okresnom súde pod sp. zn. 57 Er 3023/2017 exekučné konanie o vymoženie uloženej povinnosti v prospech oprávneného, spoločnosti Trameta Kft. so sídlom v Maďarsku (ďalej len „oprávnený“).

3. V rámci výkonu exekúcie sp. zn. EX 1680/2017 súdny exekútor vydal 13. júna 2018 upovedomenie o ďalších trovách exekúcie, v zmysle ktorého ďalšie trovy exekúcie vo výške 3 035 436,77 € tvorili náklady na zabezpečenie zemného plynu formou úschovy. Následne 2. júla 2018 vydal upovedomenie o ďalších trovách exekúcie, podľa ktorých ďalšie trovy exekúcie vo výške 606 625,11 € tvorili náklady na zabezpečenie zemného plynu formou úschovy. Proti obom upovedomeniam proti ďalším trovám exekúcie sťažovateľka podala námietky.

4. Okresný súd namietaným uznesením č. k. 57 Er 3023/2017-553 z 20. februára 2019 námietky sťažovateľky proti ďalším trovám exekúcie zamietol.

5. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti, rovnako ako v predložených námietkach argumentuje, že okresný súd tak akceptoval ďalšie trovy exekúcie, ktoré nemajú zákonný základ. Podľa jej názoru exekútor poskytol zemný plyn v jej vlastníctve v hodnote presahujúcej 30 000 000 € spoločnosti Hycori GmbH („Hycori“), ktorá ho údajne vyviezla do Rakúska. Za uvedené „uskladnenie“ plynu exekútor vymáha na základe upovedomení ďalšie trovy exekúcie. Sťažovateľka tento postup súdneho exekútora označuje za „ostro protiprávny“. V tejto súvislosti uvádza, že *„Výkon exekučnej činnosti je výkonom verejnej moci (§ 5 ExP). Exekútor postihnutím majetku Sťažovateľa realizuje verejnú moc (podieľa sa na výkone súdnej moci a je súčasťou justičného systému SR). Výkon verejnej moci je obmedzený na územie SR (zásada teritoriality). Exekútor teda nesmie vykonávať exekučnú činnosť mimo územia SR. Zároveň zdôrazňujeme, že uskladnenie majetku povinného podľa § 121 ExP je nepochybne súčasťou exekučnej činnosti a to aj v prípade, že na túto prácu Exekútor použije tretiu osobu.“*

6. Sťažovateľka zastáva názor, že exekútor nemôže vykonávať exekučnú činnosť mimo územia Slovenskej republiky, rovnako ako cudzí verejný orgán nemôže vykonávať verejnú moc cudzieho štátu na území Slovenska. Namieta, že okresný súd sa nijako nevysporiadal ani s jej námietkou týkajúcou sa nehospodárnosti postupu súdneho exekútora. Túto odôvodňovala tým, že spoločnosť Hycori nemá vlastné skladovacie kapacity a pôsobí iba ako sprostredkovateľ. Ďalšie trovy exekúcie sú podľa sťažovateľky nedôvodné (fiktívne), keďže sa majú týkať skladovania zemného plynu, avšak exekútor plyn neskladuje. Vysvetľuje, že Rámcová zmluva o nakladaní so zemným plynom z 31. júla 2017 medzi exekútorom a spoločnosťou Hycori sa netýka úschovy (skladovania) zemného plynu, ale iba nakladania so zemným plynom sťažovateľky. V zmysle uvedenej zmluvy je podľa sťažovateľky dohodnuté, že spoločnosť Hycori je povinná prijať určitý objem zemného plynu, a následne je na žiadosť exekútora povinná ho „opätovne dodať“, a to všetko pri zohľadnení podmienok na trhu, kapacít prenosu. Hycori sa však nezaväzuje plyn uschovávať (skladovať). Postup súdneho exekútora sťažovateľka označuje za protiprávny,

pretože previedol vlastníctvo k jej veci (k zemnému plynu) na Hycori, a to úplne mimo rámec stanovený v zákone Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“). Podstatou teda je, že spoločnosť Hycori plyn neskladuje, nemôžu teda vznikajú náklady za skladovanie, avšak súdny exekútor trovy za skladovanie účtuje.

7. Sťažovateľka zároveň poukazuje na to, že predchádzajúci aj súčasný oprávnený a spoločnosť Hycori sú personálne a kapitálovo prepojené. Zhrňujúco tvrdí, že exekútor tak fakticky odovzdal majetok vo vlastníctve sťažovateľky oprávnenému, resp. jeho sesterskej spoločnosti, ktorá si za toto fiktívne skladovanie účtuje prostredníctvom exekútora a s vedomím okresného súdu náklady exekúcie za milióny eur.

8. Okresný súd podľa sťažovateľky akceptoval trovy exekúcie bez akéhokoľvek vyčíslenia, k otázke doloženia vzniku nákladov a ich výšky, odôvodnenosti a účelnosti trov nevykonal žiadne dokazovanie. V namietanom uznesení sa uspokojil iba s vyjadrením exekútora. Podľa názoru sťažovateľky jej okresný súd nemôže uložiť povinnosť uhradiť sumu trov viac ako 3 500 000 € len na základe vyjadrenia exekútora, bez akýchkoľvek hmatateľných a konkrétnych podkladov, ako sú faktúry, prevody na účtoch a podobne. Sťažovateľka môže byť zaviazaná k náhrade iba doložených a účelne, skutočne vynaložených nákladov. V danom prípade však trovy exekúcie neboli nijako preukázané. Okresný súd sa napokon vôbec nezaoberal námietkami sťažovateľky o tom, že exekútor mohol uskladniť plyn aj s oveľa nižšími nákladmi, a to v Slovenskej republike; dokonca uviedol, že sťažovateľka neuviedla lacnejšie alternatívy skladovania, keď opak je pravdou, a sťažovateľka explicitne v námietkach a ďalších podaniach uvádzala možnosť uskladnenia plynu v Slovenskej republike (NAFTA a. s.).

9. Okresný súd podľa názoru sťažovateľky porušil jej právo na spravodlivý proces aj tým, že v uvedenej situácii nenariadil pojednávanie, hoci podmienky na jeho nariadenie boli splnené a sťažovateľka požadovala jeho nariadenie, ako aj tým, že jej nedoručil žiadne z vyjadrení oprávneného ani exekútora (sťažovateľka sa s nimi zoznámila len vďaka

pravidelnému sledovaniu obsahu exekučného spisu). Podľa názoru sťažovateľky okresný súd nereagoval na jej námietky, že exekútor nezákonne rozdelil exekúcie na základe rovnakého exekučného titulu do dvoch samostatných konaní (obchádzanie limitu na výšku trov konania podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 288/1995 Z. z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov v znení neskorších predpisov) a že exekútor určil ďalšie trovy exekúcie podľa upovedomení len voľnou úvahou o tom, ktoré náklady budú „približne“ spadať pod ktorú konkrétnu exekúciu. Takýto postup nemá oporu v Exekučnom poriadku; trovy exekúcie je potrebné konkrétne špecifikovať a alokovať.

10. Sťažovateľka teda sumarizuje, že okresný súd porušil jej právo na spravodlivý proces tým, že akceptoval zjavné a príkre porušenia procesných predpisov (Exekučného poriadku) zo strany exekútora ako orgánu verejnej moci (a to účtovanie trov v nezákonne vedenej exekúcii, účtovanie nedôvodných/fiktívnych trov a účtovanie trov, ktoré neboli riadne doložené a nasl.); a tým, že sám sa dopustil zásadných procesných pochybení v konaní o námietkach sťažovateľky, keď najmä nevykonával žiadne dôkazy, úplne rezignoval na kontrolnú rolu exekučného súdu, nenariadil pojednávanie a nedal sťažovateľke možnosť vyjadriť sa k podaniam účastníkov.

11. Napadnutým uznesením mal okresný súd porušiť aj základné právo sťažovateľky vlastniť majetok, pretože

- neprihliadol na nezákonný postup exekútora a fakticky prispel k protiprávnemu zmenšeniu majetku sťažovateľky,

- aproboval postup exekútora, ktorý protizákonne previedol vlastníctvo plynu sťažovateľky v hodnote viac ako 30 000 000 € na spoločnosť Hycori, ktorá je majetkovo aj personálne prepojená s oprávneným, na základe zmluvy so spoločnosťou Hycori,

- exekútor protiprávne zasiahol do majetku sťažovateľky v dôsledku jeho prevodu na spoločnosť Hycori aj preto, že možnosť vydania plynu od spoločnosti Hycori je podstatne obmedzená.

12. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„I. Okresný súd Bratislava II uznesením vydaným v konaní vedenom pod sp. zn. 57Er/3023/2017 zo dňa 20. 2. 2019, porušil základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie a na ochranu vlastníckeho práva garantované čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 48 ods. 2 a čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

II. Ústavný súd Slovenskej republiky na základe čl. 127 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a ustanovenia § 133 zákona č. 314/2018 Z.z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov zrušuje Uznesenie Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 57Er/3023/2017 - 553 zo dňa 20. 2. 2019 a zároveň na základe ust. § 133 odsek 3 písmeno b) zákona č. 314/2018 Z.z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov vec vracia Okresnému súdu Bratislava II na ďalšie konanie.

III. Okresný súd Bratislava II je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia právneho zástupcovi sťažovateľa v plnej výške vrátane DPH.“

13. Súčasne sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti navrhla, aby ústavný súd podľa § 129 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) rozhodol o odklade vykonateľnosti namietaného uznesenia, keďže ich výkonom môže sťažovateľke vzniknúť závažná ujma, a odloženie vykonateľnosti nie je v rozpore s verejným záujmom.

II.

14. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

15. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

16. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

17. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

18. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

19. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

20. Podľa čl. 20 ods. 1 každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

21. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

22. Podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

23. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07), a ich prípadné porušenie možno preskúmať spoločne.

III.

24. Podstatou sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky, že namietaným uznesením okresného súdu sp. zn. 57 Er 3023/2017 z 20. februára 2019, ktorým okresný súd zamietol jej námietky proti ďalším trovám exekúcie, boli porušené jej základné práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 48 ods. 2 a čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu.

25. Sťažovateľka nesúhlasí s právnymi názormi okresného súdu vyjadrenými v namietanom uznesení, ktorým sa vyjadril k jednotlivým námietkam sťažovateľky (o tom, že exekútor vykonáva exekučnú činnosť mimo územia Slovenskej republiky; o posúdení charakteru zmluvy so subjektom, u ktorého je realizovaná úschova exekvovaného zemného plynu; k výške namietaných ďalších trov exekúcie a spôsobu ich výpočtu; personálnym a majetkovým prepojením subjektu, ktorý uschováva zemný plyn s oprávneným). Ďalej tvrdí, že okresný súd nereagoval na jej námietku, že exekútor nezákonne rozdelil exekúcie na základe rovnakého titulu do dvoch samostatných konaní. Kritike podrobuje i procesné pochybenia okresného súdu, ku ktorým malo dôjsť tým, že okresný súd nevykonával

vo vzťahu k nákladom exekúcie žiadne dokazovanie, nenariadil pojednávanie, nedoručil sťažovateľke vyjadrenia oprávneného a súdneho exekútora a nereagoval na jej námietky.

26. Vzhľadom na povahu napadnutého rozhodnutia okresného súdu a podstatu argumentácie sťažovateľky je potrebné najskôr pripomenúť, že ústavnému súdu neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia vecí všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti. Súdna moc je v Slovenskej republike rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd, čo vyplýva aj z vnútornej štruktúry ústavy (siedma hlava má dva oddiely, kde prvý upravuje ústavné súdnictvo a druhý všeobecné súdnictvo). Pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti ústavný súd nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, či nie sú arbitrárne alebo svojvoľné s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

27. Arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy.

28. O takú situáciu vo veci sťažovateľky nejde. O skutkovo a právne totožnej ústavnej sťažnosti sťažovateľky zastúpenej tým istým právnym zástupcom (smerujúcej proti rozhodnutiu okresného súdu s obsahovo rovnakým odôvodnením, keďže ide o súvisiace exekučné konania, pozn.) rozhodol ústavný súd uznesením sp. zn. I. ÚS 179/2019 z 30. apríla 2019, ktorým sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Vzhľadom na totožnosť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia a totožnosť námietok sťažovateľky v aktuálnej veci ústavný súd bez potreby ich citácie a rozboru plne poukazuje na obsah svojho uznesenia z 30. apríla 2019, od ktorého záverov sa nemá dôvod v danej veci odchýliť.

29. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia je zrejmé, že okresný súd sa namietaným postupom exekútora pri výkone exekučnej činnosti riadne zaoberal a s argumentáciou sťažovateľky sa vysporiadal. Vyjadril jednoznačné stanovisko k uzatvoreniu zmluvy so subjektom, u ktorého je realizovaná úschova exekvovaného zemného plynu (bod 16 napadnutého uznesenia), k činnosti exekútora v tomto smere, ako aj k výške namietaných ďalších trov exekúcie a spôsobu ich výpočtu (bod 18 napadnutého uznesenia). Reagoval aj na námietku sťažovateľky týkajúcu sa tvrdeného rozdelenia exekúcie na základe rovnakého titulu do dvoch samostatných konaní (bod 20 napadnutého uznesenia). Prijatým právnym záverom okresného súdu v namietanom uznesení niet čo vytknúť. Nemožno ich označiť za svojvoľné (arbitrárne) alebo zjavne neodôvodnené, keďže majú oporu v zákone (Exekučný poriadok) a sú jasne a dostatočne právne zdôvodnené. V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že právo na súdnu ochranu nemôže byť porušené tým, že všeobecný súd vysloví svoj právny názor, rozhodne na jeho základe a svoje rozhodnutie náležite odôvodní (II. ÚS 77/06). Námietku o arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia preto ústavný súd vyhodnotil ako neopodstatnenú.

30. Pokiaľ sťažovateľka namietala pochybenia v procesnom postupe okresného súdu, pretože podľa jej názoru v rozpore s právnou úpravou nevykonala vo vzťahu k nákladom exekúcie žiadne dokazovanie, nenariadil na tento účel pojednávanie a nedoručil sťažovateľke vyjadrenia oprávneného, ústavný súd najskôr vo všeobecnosti, s poukazom na svoju judikatúru, uvádza, že jedným z aspektov práva na spravodlivý proces je aj právo

na určitú kvalitu súdneho konania, ktorá okrem iných procesných záruk kladie dôraz aj na zachovanie kontradiktórnosti konania a „rovnosti zbraní“ (podobne napr. III. ÚS 402/08). Podstatou kontradiktórnosti a s ňou súvisiacou „rovnosťou zbraní“ je, aby všetci účastníci konania mali reálnu možnosť využiť svoje procesné práva predložiť argumenty a reagovať na „protiargumenty“ protistrany. Osobitne to platí o sporových konaniach, v ktorých stoja proti sebe žalobca a žalovaný, a kde sa v celom rozsahu uplatňuje kontradiktórnosť konania (napr. IV. ÚS 259/2011, I. ÚS 617/2013). Exekučné konanie je však osobitným druhom civilného konania, v ktorom všeobecný súd už nerozhoduje o sporných nárokoch účastníkov, ale v rámci svojich rozhodovacích právomocí len posudzuje splnenie podmienok pre nútený výkon exekučného titulu, ktorým bol v danom prípade právoplatný rozsudok rozhodcovského súdu. Ide o konanie, v ktorom sa realizuje nútený výkon v danom prípade už právoplatného rozhodcovského rozsudku vydaného v sporovom konaní plne sa spravujúcim zásadou kontradiktórnosti a rovnosti zbraní účastníkov. Zásada kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní je teda v exekučnom konaní ako nespоровom konaní značne oslabená (m. m. I. ÚS 284/2016).

31. Sťažovateľka mala právo vyjadriť sa k doručeným upovedomeniam o ďalších trovách exekúcie, toto právo aj využila, podala námietky, pričom okresný súd na všetky jej námietky prihliadol, zaoberal sa nimi a vysporiadal sa s predloženou argumentáciou. Okresný súd pri svojom rozhodovaní vytvoril podmienky na realizáciu práv sťažovateľky ako účastníčky exekučného konania, dostala reálnu možnosť využiť svoje procesné práva, predložiť argumenty a reagovať na „protiargumenty“ exekútora. Postup okresného súdu sa tak nejaví byť v rozpore s obsahom zásady kontradiktórnosti konania.

32. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným (I. ÚS 313/2010, II. ÚS 134/09, III. ÚS 127/2012).

33. Z už citovaného § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je posúdiť, či táto nie je zjavne

neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. II. ÚS 399/2010, IV. ÚS 51/2011).

34. Na základe všetkých už uvedených skutočností ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

35. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľky vrátane jej návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia okresného súdu v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. júna 2019